జాతితల్లి

ఆసుపత్రి ఎందరో రోగులను తనలో ఇముడ్చుకుని బాధతో మూలుగుతున్నట్లు ఉంది. పైకి చూడడానికి ఎంతో అందంగానూ, హుందాగానూ ఉన్నా, లోపలికి వెళ్ళి ఒక్కొక్క వార్డూ చూస్తున్నకొద్దీ రకరకాల రోగాలతో అవస్థ పడుతున్న రోగులతో హృదయ విదారకంగా ఉంది.

ఒక పక్క ఒంటినిండా కట్లతో కదలకుండా పడిఉన్నవాళ్ళూ; కాళ్ళూ, చేతులూ మీదకు వేలాడ గట్టివేయగా అలాగే బాధను లోలోనే దిగ మింగుతూ విచారంగా ఉన్నవాళ్ళూ; మరోక పక్క దగ్గుతూ, మూలుగుతూ నిద్దరాక లేస్తూ, కూర్చుంటున్నవాళ్ళూ; మోరమీదకు ఎత్తి ఈ లోకంతో ప్రమేయం లేకుండా ఏదో ఆలోచిస్తున్నవాళ్ళూ; మరోక పక్క కాలిపోయిన వాళ్ళూ, వాళ్ళదగ్గర భయంతోనూ, ఆత్రుతతోనూ, విసుగుతోనూ కూర్చుని గడియో, క్షణమో అని మీనమేషాలు లెక్కపెట్టే వాళ్ళూ; ఇంకొకపక్క గ్లూకోజ ఎక్కిస్తున్న రోగులూ; మరికొన్ని మంచాలమీద ఏం రోగమో గాని, చూడడానికి నీటుగా శుభ్రంగా ఉన్నా ఏదో పైకి కానరాని బాధతో ఏడుస్తూ, అటూ ఇటూ పొర్లుతున్న రోగులూ—ఇలా ఆసుపత్రి అంతా నిండిపోయి ఉన్నారు.

అప్పుడప్పుడు నర్సులు టక్ టక్మని చప్పుడు చేసుకుంటూ వచ్చి, కొందరి టెంపరేచర్ చూసి వ్రాసుకుంటూ; అల్లరిపెడుతూ అరుస్తున్న రోగులను, వారిదగ్గర చేరి అనవసరంగా కాలక్షేపం చేస్తున్న చూడవచ్చినవారిని కసురుతున్నారు.

లంచ్ టైమ్ కావడంవల్లా, రోగులు అప్పుడే ఇంత పథ్యాలు తినిఉండడంచేతా ఆసుపత్రి కొంత నిద్రపోతూంది. అంత బాధలోనూ మగత మగతగా రోగులకు కళ్ళు మూతలు పడుతున్నాయి.

రిజిష్టరు. నం.2174 ✦ స్థాపితము.1938.
అసలు బంగారు రేకు కవరింగు చేయబడిన
శ్రీ స్వదేశి ఆభరణములు
అందమునకు ✦ గ్యారంటీకి మా ప్రత్యేకత

కేటలాగు ఉచితం.
శ్రీ స్వదేశి గోల్డు కవరింగు వర్క్సు
H.O. చిలకలపూడి P.O. ✦ కృష్ణాజిల్లా.

నారసింహ లేహ్యం
అత్యుష్ణము, బలహీనతల హరించి ధాతువృద్ధి, బలము కల్గించును. డబ్బి రు. 3—50
రోజా పుష్ప లేహ్యం
మలబద్ధము పోగొట్టి సాఫీ విరేచనము, జీర్ణశక్తి కల్గించును. 1 డబ్బి రు. 1—25
సర్విట (మకరధ్వజతో)
నరములు బలహీనత పోగొట్టి రక్తవృద్ధి, ధాతు శక్తి కల్గించును. 1 సీసా రు. 6—75
పెద్ద క్యాటలాగు ఉచితము.
వి.శి.వి. & కో, పెరిదేపి, నెల్లూరుజిల్లా.

"ఓవోమాల్ట్ నా నృత్యానికి దోహద మిస్తోంది" అని అంటోంది పద్మిని

ఓవోమాల్ట్ సత్తువను, ఆరోగ్యాన్ని ప్రసాదించే బార్లీమాల్ట్-ఎక్స్ట్రాక్ట్ అప్పటమైన పాలు, విటమిన్లు మరియు కోకోలతో తయారై కమ్మని సువాసనతో, పోషక పదార్థాలతో, సులభంగా జీర్ణమవుతుంది.

సరిక్రొత్త పుష్టికరమైన గ్రాన్యులర్
ఓవోమాల్ట్
సాటిలేని ఆహార పానీయం.

ఫుడ్స్ ఫ్యాట్స్ & ఫర్టిలైజర్స్
ప్రైవేట్ లిమిటెడ్,
తాడేపల్లిగూడెం - మద్రాసు - బొంబాయి
EP-FFP-8

జాలి తల్లి

అందులో మెటర్నిటీ వార్డులో—కన్న తల్లులు ఉయ్యాలలలో పాపలను చూసు కుంటూ వెనకటి బాధను మరిచిపోయి, ఆనం దంతో ఏవో స్మృతుల్లో ఉన్నారు.

ఎవరో తొలి చూలు ఇల్లాలు కాబోలు, తన నోముల పంటను కనబోతూ నొప్పులు పడు తున్నది. ఎంత ఓర్చుకుందామన్నా, సహించలేక పైకే కేకలు వేస్తూంది! దూరంగా ఒక నర్సు అలా చూస్తూ నిలబడి ఉంది. దగ్గరికయినా రాలేదు. "అయ్యో ఊరుకో" అనయినా అన లేదు. ఆమెకు నర్సుమీద కోపం వచ్చింది. 'తోటి ఆడదికదా? సానుభూతి అయినా లేదేం?' అనుకుంది. కానీ ఆ నర్సుది కఠిన హృదయం కాదని, అయితే ఇలాటివి రోజూ అలవాటే అనీ అనుకోలేదు పాపం!

ఇంతలో అకస్మాత్తుగా వార్డులో కోలాహలం బయలుదేరింది. "అయ్యో! అయ్యో! పాప నెత్తుకుపోతూంది!" అని ఒక స్త్రీ కంఠం; ఆ వెంటనే, "ఆగు! ఆగు! పట్టుకోండి! పట్టు కోండి!" అని నాలుగయిదు గొంతుకలూ అరి చాయి.

ఎవరో ఒక పిచ్చిపిచ్చి స్త్రీ ఒక పసికందు పిల్లను పట్టుకొని గబగబా పరుగెత్తిపోతూంది. ఆమె, చూడడానికి సంస్కారంగల స్త్రీలాగే ఉంది. తెల్లని చీర, జాకెట్టు ఉన్నాయి. ఆమె వెనకాలే ఏడుస్తూ పిల్లతల్లి, ఆమె తాలూకు వాళ్ళు పరుగెత్తారు.

ఆ స్త్రీ ఇంకా ప్రహరీ గేటుదగ్గరికి వెళ్ళిందో లేదో, వెనకాలే ఉన్న ఒక వ్యక్తి ఆమె చేతిలోని పిల్లను లాక్కుని ఆమెను ముందుకు తోయడం జరిగింది. ఆ తోపుతో ఆమె గేటు మీద పడిపోయింది. తలకు బలంగా గాయం తగిలి సొమ్మసిల్లిపోయింది.

పిల్లతల్లి పిల్లను గబగబా ఒడిలోకి తీసు కొని ఏమీ జరగలేదు కదా అని చూసుకుంది. అపాయం ఏమీ జరగకపోయేసరికి అందరూ గుండెలమీద చేయి వేసుకున్నారు.

ఆ వెనకుండే "ఆగండి! ఆగండి! ఆమె నేమీ అనకండి. మీ పిల్లకేం ఫరవాలేదు" అని కేకలు వేస్తూ నర్సులు వచ్చారు. కానీ వాళ్ళు రాకముందే ఈ సంఘటన జరిగిపోయింది.

ఎక్కడో దూరంగా కొన్ని గొంతుకలు గొల్లు మన్నాయి—ఎవరి ప్రాణమో వారిని విడిచి వెళ్ళి పోయింది కాబోలు!

అప్పుడే భూమిమీద పడిన కొత్త ప్రాణం కేరు కేరుమంది.

నర్సులువచ్చి పడిపోయి నామెను లేవదీసి, ఉపచారాలు చేయడం మొదలుపెట్టారు. ఆమెను పట్టి తోసినవాళ్ళను నిందించ సాగారు.

"మీరు మనుషులేనా? అలా తోసేస్తారా? చూశారా, ఎంత దెబ్బ తగిలిందో?" అని అప్పుడి

> బలం, బలహీనత — ఈ రెండూ వేర్వేరు లక్షణాలేమీకావు. ఒకే లక్షణం వేర్వేరు సమయాలలో, సందర్భాలలో ధరించే రెండు స్వరూపాలు. ఒండొంటిలో అంతర్నిహితంగా సాక్షాత్కరించేవి. ఎప్పుడు ఏది ప్రబలంగా ఉంటుందో చెప్పడం కష్టం. అధికంగా బలం ఉన్నవారిలో బలహీనతకూడా అధికమే. కనుకనే స్త్రీ, అందునా తల్లి స్థితి జాలిగొలుపుతుంది.

ఒక నర్సు.

ఆ మాటలకు వాళ్ళు ఆశ్చర్యపోయారు— పిల్లను ఎత్తుకుపోతుంటే ఆమెను ఏమీ అనటం మాని, ఆపుకొని రక్షిస్తే తిరిగి ఇలా అంటున్నారేమిటి? అని.

"అదేమిటమ్మా, అలా అంటారు? ఆమె పిల్లవాడిని ఎత్తుకుపోతూ ఉంటే అడ్డటం తప్పా? ఇది మరీ బాగుంది!" అన్నారు.

ఇంతలో పడిపోయిన స్త్రీకి తెలివి వచ్చింది. ఒక నర్సు "విజయమ్మగారూ, లెండి!" అని ఆమెను లేవదీస్తున్నది.

అదే సమయానికి ఆ పక్క వార్డులోనుండి ఈ కబురు తెలిసి ఒక యువకుడు పరుగెత్తుతూ వచ్చాడు.

ఆయన్ని చూసి, "డాక్టర్! డాక్టర్!" అంటూ తొలిగారు నర్సులు.

ఆ యువకుడు ఆత్రుతతో వస్తూనే, "అమ్మా! అమ్మా! ఎలా వచ్చావమ్మా, ఇక్కడికి? మళ్ళీ ఇలా చేశావా? వద్దని చెప్పినా వినవుకదా? అయ్యో! దెబ్బ తగిలిందే? సిస్టర్, ఫస్ట్ ఎయిడ్!" అని అరిచాడు. అప్పటి కప్పుడే నర్సులు అవంతా సిద్ధంచేసి కట్టుకట్టారు.

డాక్టర్ ఆమెను పట్టుకొని నడిపించుకుంటూ పోయి కారులో ఎక్కించి, ఆ పక్కనే ఉన్న తన ఇంటికి తీసుకువెళ్ళిపోయాడు.

* * * *

విజయ [illegible] పిల్లాడిని కన్నది. తన కది మొదటి కాన్పుఅయినా పుట్టింటివారు తన కెవరూ లేకపోవడంచేత అత్తవారింట్లోనే పురుడు పోసుకుంది.

అనవాళ్ళు అందరూ కోరినట్లుగానే, తన భర్తకు తొలి కానుకగా అతని ప్రతి బింబాన్ని అందించింది. పెళ్ళయిన దగ్గరనుండి తన కెవరూ లేకపోవడంచేత పుట్టింటికి వెళ్ళడం, ఆ ముద్దు ముచ్చటలూ, పెట్టుపోతలూ లేక పోవడంవల్ల మొదట్లో అత్తగారూ, మామ గారూ ఎత్తిపొడిచినా మనుమడు కలగగానే అందరూ ఎంతో సంతోషించి ఆప్యాయంతో ఆదరించారు.

తన తోటికోడలూ, బావగారూ కూడా పిల్లాడిని తీసుకుని ముద్దాడారు. పది పదిహేనేళ్ళయి కాపరం చేస్తున్నా పిల్లలు లేరన్న విచారంతో కాబోలు, కంట తడిపెట్టుకున్నారు.

మళ్ళీ రోజులు ఆనందంగా గడిచిపోతున్నాయి. అన్నాళ్ళ వియోగాన్ని, పూర్వ స్మృతులను జ్ఞాపకం తెస్తున్నాయి. కోరికలు మళ్ళీ కిలకిలలు పెడుతున్నాయి.

ఒకనాటి రాత్రి హఠాత్తుగా మెలకువవచ్చి అలవాటు ప్రకారం చేయి పిల్లవాడివైపు పోయే సరికి పక్క ఖాళీగా ఉంది. విజయ ఒళ్ళు ఝల్లుమంది. గుండె బరువెక్కిపోయింది. కొంత సేపు ఏమీ తోచని స్థితిలో ఉండిపోయింది. భయంతో ఎలాగో లేచి, గాభరాగా, "ఏమండీ! ఏమండీ! పాప! పాప కనపడలేదు!" అని భర్తను లేపింది.

అతను లేచి, "ఏమిటి? ఏమిటయింది?" అని అడిగాడు.

"పాప అండీ! పాప పక్కలో లేడు" అని ఏడుస్తూ అంది.

"అంతే కదా? ఫరవా లేదులే. మా వదిన గారి దగ్గరో, అమ్మ దగ్గరో ఉంటాడులే" అనేశాడు.

ఆ మాటలూ, అతని ధీమా చూసి విజయ నివ్వెరపోయింది. 'కంటి పాపను ఏమయినాడో అని తన నోట మాటే రాకుండా ఉంది. బెంగతో తనకు గుండెలు కొట్టుకొంటుంటే, ఆయన కేమి కుట్టినట్లయినా లేకుండా, అంత ధైర్యంగా అలా అంటున్నారేమిటి?' అని అనుకుంది.

"అదేమిటండీ, అలా అంటారు? పాప ఏమయిపోయాడో అని నేను బెంగపడి చస్తుంటేనూ?" అని అడిగింది.

"పరేం బెంగ అక్కర్లేదు, విజయా! నీ పాపని ఎవ్వరూ ఎత్తుకుపోలేదులే! మా వదినగారి దగ్గర ఉంటాడు" అని తిరిగి నొక్కి అన్నాడు.

ఆ మాటలకు ఆశ్చర్యపోయింది ఆమె. పాపను చూస్తేనే కాని ఆమె భయం పోదు.

"మీ వదినగారి దగ్గరా?" అని అంటూ పోతూ అవైపు నడిచింది.

"ఆగు, విజయా! ఇప్పు డేం మించిపోయింది? అక్కడే పడుకోనివ్వకూడదూ?" అన్నాడు.

"బాగుందండీ. మీరు మరీని. మీరు తెలియక, ఊరుకోండి. పాపం ఎంత అల్లరి చేస్తుందో, ఏమో? వదినగారికి ఏం తెలుస్తుంది?" అంటూ తోటికోడలు గదిలోకి నడిచింది. ఆ ఆత్రుతలో ఆమెకు సమయం, సందర్భం ఏమీ లెక్కలోకి రాలేదు. ఆమె హృదయం పాపాయిని చూడాలని తొందరపెడుతూంది. అప్పటికి కాని భయం పోదు.

'అయినా తన పక్కలో పాపను తనకు తెలియకుండా తీసుకుపోవడం ఏమిటి? ఆశ్చర్యంగా ఉందే? బహుశా పిల్లలు లేకపోవడంచేత ముద్దు కొద్దీ అలా చేసిఉంటుంది' అనుకుంది. పాపం, పిల్లలు లేనివాళ్ళ బాధ అలా ఉంటుంది కదా! అని విచారించింది.

మెల్లిగా గది తలుపులు తోసుకుని లోపలికి వెళ్ళింది. తోటికోడలు పక్కలో పాప హాయిగా పడుకుని నిద్రపోతున్నాడు. తోటి కోడలు మరో పక్కకు తిరిగి పడుకుని ఉంది. అది చూసి,

డి. కమలాదేవి

'కంటి పిల్ల తల్లి అలా అటు తిరిగి, పిల్లవైపు నక్కిపెట్టి పడుకుంటుందా?' అని నవ్వుకుంది. 'పాపం, పిల్లలు లేరు. ఏం తెలుస్తుంది?' అని జాలిపడింది. మెల్లిగా వెళ్ళి పిల్లాడిని తీసుకుంది. పాలు చేపుకువచ్చి గుండెలకు అదుముకుంది. పక్కలో పాలసీసా చూసి గతుక్కుమని, ముక్కు మీద వేలేసుకుంది. తనలోటి కోడలు ఎందుకలా చేసిందో అర్థంకాక ఆశ్చర్యపోయింది.

ఆ సందడిలో తోటి కోడలుకు మెలకువ వచ్చింది. విజయను చూసి, ఏమీ అనకుండా ఊరుకుంది. విజయ పాపను తీసుకుపోతున్నా లేవలేదు. ఒక్క మాట కూడా అనలేదు. ఏదో పొరపాటు చేసినదానిలా ఊరుకుంది.

విజయ తిరిగి తన గదిలోకి వచ్చేసింది. భర్త కూడ ఏమీ అనలేదు. ఆ మౌనం, వాళ్ళ ప్రవర్తన చూసి, అవంతా అందరూ తెలిసే చేస్తున్నట్లు, తనకు తెలియకుండా దాచినట్లు అనిపించింది.

పాపకు కడుపునిండా పాలిచ్చి పాపమీద చెయ్యి చుట్టబెట్టి హృదయంలో దాచుకుని పడుకుంది. ఆ రాత్రి ఆమెకు మరి నిద్రపట్టలేదు.

ఆ మర్నాటినుంచి ఇంట్లో పరిస్థితి మారిపోయింది. కలలో కూడా అనుకోని సంఘటనలను విజయ ఎదుర్కోవలసి వచ్చింది. మాటలమీద మాటలు రాగా, ఆ మర్నాడు అత్తగారు, "విజయా! పాపం, సరోజ ముచ్చట పడుతూంది. దానికి మరి ఆ అశలేదు కదా? కంటివాడిని సరోజకు పెంచడం ఇస్తే బాగుంటుంది. ఏమంటావు?" అంది.

తోటి కోడలు కూడా "ఏం, చెల్లీ! నీకు తెలుసుగా, నే నెంత బాధ పడుతున్నానో? పైవాళ్ళయితే ప్రేమా, పేగా? ఇప్పటినుండే నా దగ్గర చనువు అయ్యాడంటే మా పిల్లవాడిలాగే పెరుగుతాడు. మా సరదా, కోరికా కూడా తీరతాయి. వాడు నీవాడయితే ఒకటీ, మావాడయితే ఒకటీనా? ఇంట్లోనే ఉంటాడుగా? నువ్వు చూస్తూండవచ్చు. అయితే కొంచెం ఎడంగా ఉంచితే అంతే చాలు. ఏమంటావు? నీవు కన్ననాటినుండి మే మెంతో ఆశపడ్డాము. కాదనకు" అంది.

బావగారు జాలిగా ముఖం పెట్టారు.

మామగారు మాట్లాడలేదు.

భర్త ఎవరికీ జవాబు చెప్పలేని స్థితిలో ఉన్నాడు.

విజయ స్థితి ఊహించలేని మెట్టుకు దిగజారింది. కడుపు పండి, పిల్లవాడిని చూసుకొని మురిసిపోతుంటే ఇదేమిటీ, పిడుగులాటి వార్త?

శరత్ చంద్రికా సుగంధి
మందార మకరంద సుధూపి
నంది డైమండ్
అగరవత్తులనే
కొనండి
B.V. అశ్వత్థయ్య & బ్రదర్సు
పో.బాక్సు 586. బెంగళూరు 2

పాదాలలో ఆనెలు
పాదాలలో ఆనెలు, కండలు పెరిగి, వేళ్ళు పాత కపోయి పాదము నేలపై బెట్టలేక రాళ్ళు తగిలిన త్రుళ్ళిపడువారు పైపూతగా వాడినచో శ్రేష్ఠ తో సహా మాయంగాను. సంజీవి పోస్టు ఖర్చులతో రు. 5-50 న. పై.
కొక్కోకము పి తపటముగలదిరు. 1-50
దాంపత్య రహస్యములు రు. 3-00
తెలుగు హిందీ స్వయంశిక్ష రు. 4-50
తెలుగు ఆంగ భాషాబోధిని రు. 5-00
పోస్టు ఖర్చులు ప్రత్యేకము.
ప్రభ అండ్ కో
3, మలయపెరుమాళ్ వీధి, మద్రాసు-1

రుచికరమైన ఆహారమునకు
తుషార్ వనస్పతి
ఎ, డి
విటమినులతో
బలపరచబడినది
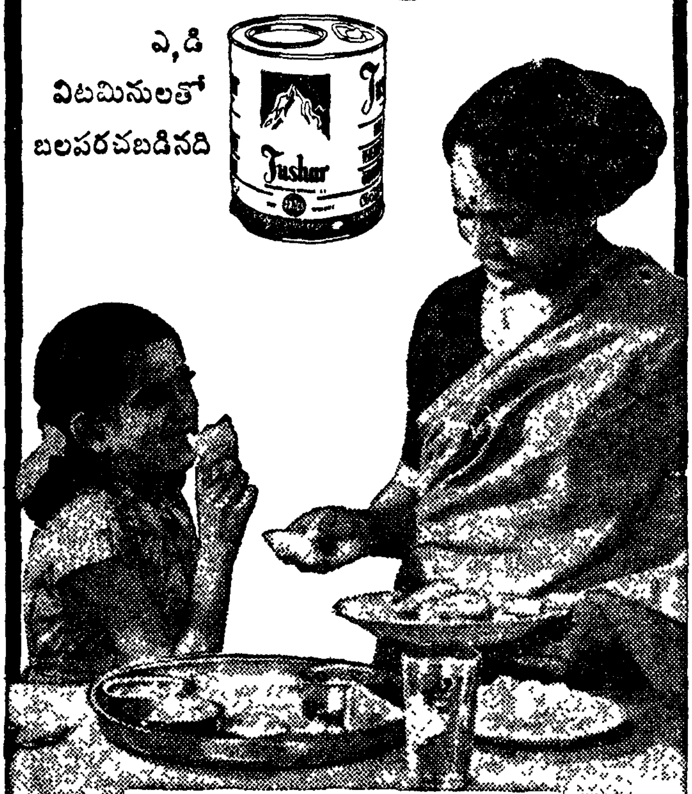

తుంగభద్ర ఇండస్ట్రీస్ లి. కర్నూలు
ATP/TI-14 TEL

జాలి తల్లి

ఇలా లోకంలో ఎక్కడయినా జరుగుతుందా? వీళ్ళందరూ ఎలా ఉడగగలుగుతున్నారు! హాస్యమా, నిజమా? అత్తగారు మాత్రం ఆడది కాదా? తల్లి కాలేదా? కడుపుతీపి గ్రహించలేదా?

పోనీ ఒకరో, ఇద్దరో పిల్లలు పుట్టాక ఈ ముక్కలంటే బాగానే ఉండేది. ఇంకా తొలి పంటాయె! తల్లి మనస్సు, ప్రేమ ఎలా తీరేది? గుండె రాయి చేసుకోగలదా? లేక....

లేక చేసేదేముంది? ఇంట్లో అందరూ ఏకమయిపోయారే! ఎదిరించి ఎక్కడ బతకడం? ఎవరున్నారని, వెనకేసుకురావడానికి?

అందుకని ప్రేమను, అభిమానాన్ని చంపుకుని, కన్నకొడుకును, ఈ నెలల పిల్లాడిని, మనోధర్మానికి వ్యతిరేకంగా త్యాగం చేయడమా? ఇదెక్కడి న్యాయం? లేదు. అలా జరగడానికి వీల్లేదు. తన ప్రేమను హృదయంలో నుంచి తీసిపారేయలేదు. అభిమానాన్ని చంపుకుని మనసు రాయి చేసుకోలేదు.

అదీకాక ఎదురుగుండా ఒక జాలిలేని ఒడిలో బలవంతంగా తెచ్చుకున్న ప్రేమలో, అస్వాభావికమయిన వాతావరణంలో—మాతృ ప్రేమ, వాత్సల్యం కాకుండా, అనాథలా పెరుగుతుంటే తల్లి అయివుండి చూస్తూ ఎలా ఊరుకోగలదు? ఏ తల్లి హృదయం సహించి ఉండగలదు? ఇది జరగకూడదు! తను పాపకు దూరంగా ఉండలేదు. తనను పాపనుండి ఎవరూ వేరు చేయలేరు.

ఈ విధంగా ఆలోచించుకుంది విజయ. ఆమెలో ఏదో శక్తి ప్రవేశించింది. ఆ విషయంలో ప్రపంచాన్నయినా, ఆఖరికి దేవుడినయినా సరే ఎదుర్కొనే ధైర్యం ప్రవేశించింది.

"ఈ పాపని—నా దగ్గరే ఉండనివ్వండి. ఈసారి మీ కోరిక కాదనను" అని మెల్లిగా సిగ్గుతో అంది, కళ్ళు ఒత్తుకుంటూ.

ఆ మాటలు విని అందరూ మూతులు ముడుచుకున్నారు. ఎవరూ ఏ మాటా అనలేదు. బావగారు చిన్నబుచ్చుకుని వెళ్ళిపోయారు. తోటికోడలు దులపరించుకుంటూ పోయింది. అత్తగారు మింగేస్తానంటూ గుడ్లురచేసి ఊరుకుంది. మామగారు నిర్లక్ష్యంగా చూసి ఊరుకున్నారు. భర్త ఒక్క నిట్టూర్పు విడిచి వెళ్ళిపోయాడు.

విజయ, గుండె నిబ్బరం చేసుకుంది. పాపను గుండెల కదుముకొని, "నువ్వూ, నేనూ ఒకటి. ఎవరేం చేయగలరు? ఎవరేం అనుకుంటే మన కేమిటి?" అని, పాప పాలు తాగుతూ ఉంటే ఆ పరవశంలో ఉండిపోయింది.

అలా అనేశారు కానీ, తన ఇష్టం లేకుండా పిల్లాడిని తీసుకుంటారా అనుకుంది. ఒకవేళ వాళ్ళు అలా చేయజూసినా, తన భర్త ఊరు

కుంటాడా? తనకు ఆమాత్రం స్వతంత్రం, హక్కూ లేవూ? అనుకుంది. కానీ, ఆ ఇంట్లో అంతా విచిత్రంగా జరిగింది.

ఎవ్వరూ నమ్మడానికి వీల్లేకుండా—భర్తతో సహా అందరూ ప్రకృతి ధర్మానికే విరుద్ధంగా ప్రవర్తింపజొచ్చారు. అందరూ ఒకటయిపోయారు. ఆమె ఒక్కతీ ఒక్కటి.

ఎప్పుడు ఆమె వాళ్ళ అభిప్రాయాలతో ఏకీభవించకుండా ధైర్యంగా ఎదిరించిందో, ఆ క్షణంనుండి వాళ్ళ మనసుల్లో అసూయ, క్రౌర్యం, కోపం ప్రవేశించాయి. ఆమెను ఎలాగయినా సరే లొంగదీసి, ఆ పాపను పెద్ద కోడలి పెంపకంలో ఉంచాలని ఇంటిల్లిపాదీ నిశ్చయించారు.

సౌమ్యంగా చెప్పిచూశారు. విజయ తిరగబడేసరికి—భేదోపాయాలూ, దండోపాయాలూ కూడా మొదలుపెట్టారు.

బలవంతంగా ఆమె చేతిలో పిల్లవాడిని లాక్కుని సరోజ తీసుకుపోయేది. విజయను పాలు కూడా ఇవ్వనిచ్చేవారు కాదు. నిజంగా ఆ ఇంట్లో అందరూ నరరూప రాక్షసులయిపోయారు. దయ్యాలో, భూతాలో, పిశాచాలో అయిపోయారు. లేకపోతే ఏమిటీ దౌర్జన్యం? మానవత్వం అంటూ ఉంటే అలా చెయ్యగలరా? తల్లినీ, బిడ్డనూ వేరు చేస్తారా?

కొంతవరకూ విజయ సహించి ఊరుకొనేది. మరీ ఒకప్పుడు ఊరు కోలేక మొండిపట్టు పట్టి పిల్లవాడికోసం ఏడిస్తే, మగవాళ్ళు లేనప్పుడు అత్తగారూ, తోటికోడలూ కలిసి కొట్టడం కూడా ప్రారంభించారు.

రాను రాను పిల్లవాడిని విజయదగ్గర రోజుకు ఒక పావుగంట ఉంచడమే కరువయిపోయింది. ఏదో అపురూపమయినవస్తువును, పిల్లలుఏడిస్తే ఒక్కసారి ఇచ్చి వెంటనే లాక్కుని దాచేసినట్లు చేయడం మొదలుపెట్టారు. విజయ గోడు గోడుమని గోలపెట్టినా, మొత్తుకున్నా ఎవరూ వినేవారే కాదు.

ఆఖరికి ఆ పావు గంట కూడా ఉంచకపోవడం అటుంచి, కంటికి కూడా కనిపించకుండా చేసేవారు. కళ్ళు కాయలు కాచేటట్లు పిల్లవాడికోసం చూసి చూసి, ఆశ నిరాశకాగా కళ్ళు వాచేటట్లు ఏడిచేది. దొంగతనంగా ఎలాగో వాడిని మెరుపులా చూసి, కళ్ళారా చూసి ఆ ఆనందంలో సొమ్మసిల్లిపోయేది.

చెవిటివాని ముందు శంఖం ఊదినట్లు ఎన్నోసార్లు భర్తతో చెప్పుకొని నెత్తీ, నోరూ బాదుకుంది. కానీ ఆయన ఎందుచేతో రాయిలా మారిపోయాడు, మిడుమిక్కిలి.

"వాడిమీద ఎందుకు అంతలా పడిచస్తావు, వాళ్ళంతలా ప్రాధేయపడుతుంటే? వాళ్ళదగ్గరే పెరగనివ్వకూడదా? మనకేం మళ్ళీ సంతానం కలగకపోతుందా? సరదాగా, నిశ్చింతగా, హాయిగా ఉండకూడదా, నన్ను వేధించక?" అని

మొగలి పొదలమాటు నుంచి

ఫోటో—జి. ప్రభాకరశాస్త్రి (విశాఖపట్టణం)

ఏ తండ్రీ అననట్లు అనేశాడు.

ఆ మాటలు వినేసరికి విజయకు ఆశ్చర్యం, కోపం, అసహ్యం కూడా వేశాయి. 'ఎంత మగవాడయినా తండ్రి హృదయం లేదా? ఇదేమి మనుష్యులు, వీళ్ళు?' అని చీదరించుకుంది.

కాని మరింక ఆమెకు దారేది? సహాయం చేసేది ఎవరు? ఆమె దైవమే ఆమెకు విరోధి అయినప్పుడు ఇంక ఎవరితో చెప్పుకుని ఏడుస్తుంది? ఈ విధంగా ఆశలన్నీ కూలిపోయి, అగ్ని పర్వతంలా లోలోనే బాధను అణుచుకుంటూ ఏడ్చి ఏడ్చి, జీవచ్ఛవంలా తయారయింది. ఆమెకు మరే సరదాలూ అక్కర్లేకపోయాయి. అహర్నిశలూ పిల్లవాడికోసమే బెంగ.

ఉన్నట్లుండి ఒకనాడు విజయ తోటికోడలు పిల్లవాడిని తీసుకువచ్చి ఎంతో ఆప్యాయంతో ఒడిలోపెట్టింది. స్వయంగా భోజనం పెట్టింది. ఆ రోజల్లా ఎంతో అభిమానం చూపెట్టింది. సర్వసంగ పరిత్యాగిలా మారిపోయిన విజయ వాటి కేమీ ఆశ్చర్యపోకపోయినా పిల్లవాడిని ఇచ్చేసరికి వాడితోనే లోకంగా ఉండిపోయింది.

సరి! ఆ మరునాటినుండి విజయ తనలోతాను నవ్వుకోవడం, పిచ్చి పిచ్చి మాటలాడుతుండడం ప్రారంభించింది. పాప ఏడుపు వినపడేసరికి ఆమెకు సరసరాలా తోడుకుపోయేవి. ఆవేదనతో, ఉద్రేకంతో పిల్లవాడు ఎక్కడ ఉన్నా చొరబడి, బలవంతంగా లాక్కువచ్చి ఏమూలకో పోయి పాలిస్తుండేది. ఆమెలో అంతవరకూ అణిగిపోయి ఉన్న వాంఛ తిరగబడింది. విజయను అదుపులో పెట్టడం వారికి ఒక సమస్యఅయి కూర్చుంది. అందుచేత అత్తగారూ, తోటికోడలూ కలిసి కొట్టడం, తిండి పెట్టకుండా పస్తులు పెట్టడం మొదలుపెట్టారు. అదీ శిక్ష. పెనుగులాడి పెనుగులాడి, అలసి సొలసి మూర్ఛపోయేది విజయ.

రాను రానూ తను ఏమిటి చేస్తున్నదీ కూడా విజయకు తెలియని స్థితిలోకి దిగింది. ఒకనాటి రాత్రి అందరూ నిద్రలో ఉండగా విజయ మెల్లిగా లేచింది. పిల్లిలా తోటికోడలు గది దగ్గరికి వచ్చింది. పొరపాటున గది తలుపు తీసి ఉండడంతో పిల్లిలా వెళ్ళి, సరోజ పక్కలో ఉన్న తన కొడుకును తీసుకొని వీధిలోకి నడిచింది.

ఎందుచేతో వీధి తలుపూ తీసిఉండడంవల్ల ఆమెకు ఏ అడ్డూ లేకపోయింది. కానీ, ఇంకా వీధి గేటు దాటిందో, లేదో—ఎదురుగా మామగారు వస్తూ ఈమెను చూశాడు. అప్పటికి మారేమీ అనకుండా ఇంట్లోకి తీసుకువచ్చేశాడు. అందరికీ ఆ విషయం తెలిసి కారాలూ, మిరియాలూ నూరారు. దానికి తగిన శాస్తి ఏమిటో ఆలోచించారు.

విజయకు పిచ్చెక్కిందని ప్రచారం చేశారు. ఇంక ఉపేక్షిస్తే లాభం లేదని, కేవలం ఆ పిల్లవాడి బాగుకోసమే అని చెప్పి, ఆ మర్నాడు గప్ చుప్‌గా పెద్ద కోడలు సరోజను పిల్లవాడితో సహా పుట్టింటికి పంపించివేశారు!

విజయ ఇదంతా నిర్జీవంగా చూస్తూ ఏం చేయలేక, కొరడుబారినట్లు అయిపోయింది. నిస్సహాయంగా బోనులో పెట్టిన సివంగిలా కోపాన్ని అణుచుకుంటూ, తనలోనే కుమిలి కుళ్ళిపోతూ వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ ఉండిపోయింది. మనసులో క్షోభించి ఎన్ని శాపాలు పెట్టిందో!

ఇలా చేస్తూ తనకు పిచ్చి అనడం మరీ బాగుంది—అనుకుంది. తల్లీ పిల్లలను వేరు చేసి, ఎదురుగుండా ఉన్నా, చేరదీసి ఎత్తుకుని ముద్దాడడానికి గాని, కడుపారా పాలివ్వడానికి గాని, తనివితీరా లాలించి ఆడించడానికి గాని సొంత కొడుకుమీద ఏ హక్కూ లేకుండాచేసి, తిరిగి తను మనిషిలా లేదని అనడం చూసి నవ్వుకుంది. ఏ తల్లి ఇటువంటి పరిస్థితిలో మామూలు మనిషిలా ఉండగలదు?

అంతవరకూ రోజుకు ఏ ఒక్కసారో దొంగతనంగానయినా చూసి తృప్తిపడేది. దూరంగా వాడు ఏడిస్తే ఆ గొంతు విని తృప్తిపడి ఊరుకొనేది. ఎప్పుడయినా దొంగతనంగా, ఎవరూ చూడకుండానయినా పిల్లాడిని తీసుకుని హృదయానికి హత్తుకొని గుండెల బరువు తీర్చుకొనేది.

ఇప్పుడా ఆశ కూడా లేకుండా, తనకొడుకు తాలూకు గాలి కూడా తగలకపోయేసరికి, వాడి నీడ అయినా కనపడకపోయేసరికి విజయకు అంతా శూన్యమయిపోయింది. ఇంక ఆ ఇంట్లో ఒక్క క్షణమయినా ఉండ బుద్ధివేయలేదు.

చూసి చూసి, ఒకనాడు ఎవరూ చూడకుండా ఇంట్లోనుంచి వెళ్ళిపోయింది. "పీడ వదిలింది" అని అందరూ అనుకున్నా—లోకం కోసం, పరువుకోసం వెతకక తప్పిందికాదు. తలోకరూ తలోకవైపూ బయలుదేరారు, ఆ ఊర్లో.

ఒక దగ్గర ఎంతోమంది జనం మూగిఉన్నారు.

కాల్గేట్‌తో చెడ్డ శ్వాసను నిరోధించండి రోజంతా దంతక్షయం జరుగకుండా కాపాడుకొనండి!

ఎందుచేతనంటే: ఒక్కసారి తోముకుంటేనే కాల్గేట్ డెంటల్ క్రీమ్ నోటిలో దుర్వాసనను మరియు దంతక్షయమునకు కారణమైన సూక్ష్మక్రిములను 85% వరకు తొలగించును.

కాల్గేట్ 10 మందిలో 7 గురికి చెడ్డ శ్వాసను వెంటనే నిరోధించిందని మరియు భోజనం అయిన వెంటనే కాల్గేట్ పద్ధతిలో పళ్ళు తోముకొనుట వల్ల ఎక్కువ మందికి దంతక్షయమును బాగా అరికట్టిందని, పూర్వము దంతశాస్త్ర చరిత్రలో ఎన్నడూ తెలియ జేయనంతగా శాస్త్ర పరిశోధనల వల్ల నిరూపించబడినది! ఒక్క కాల్గేట్ మాత్రమే దీనికి రుజువును కలిగివున్నది.

పిల్లలు కాల్గేట్‌తో సక్రమంగా పళ్ళు తోముకునే అలవాటును తేలికగా అవలంబిస్తారు. ఎందు చేతనంటే ఎక్కువ సేపు నిలచే దాని పిప్పరమెంట్ లాటి సువాసనంటే వారికి చాలా ఇష్టం.

మీకు పౌడర్ కావాలంటే. ఈ లాభములన్నింటినీ కాల్గేట్ టూత్ పౌడర్ ద్వారా పొందగలరు.. ఒక డబ్బా వెలకు తరబడి వస్తుంది...

శుభ్రతకొరకు, తాజా శ్వాసకొరకు మరియు పండ్లు తెల్లగా వుండుట కొరకు కాల్గేట్‌తో పండ్లను క్రమంగా తోముకొనండి.

...ప్రపంచములోని ఏ ఒక్క ఇతర డెంటల్ క్రీమ్‌లకన్నా కాల్గేట్‌నే ఎక్కువ మంది వాడుతున్నారు.

(DC.6.35 TEL)

జాలి తల్లి

ఆ గుంపు మధ్య ఒక స్త్రీ పడిపోయి ఉంది. విజయ భర్త వెతుకుతూ వెతుకుతూ, అక్కడకు వచ్చి చూశాడు. ఆ పడిపోయిన వ్యక్తి తన భార్యే అని తెలుసుకుని ఆమెను లేవనెత్తి కూర్చో బెట్టాడు. సంగతేమిటని కనుక్కోగా అక్కడ ఒక ఇంట్లో ఉయ్యాలలో పాప నిద్రపోతూ ఉంటే ఈమె హఠాత్తుగా వెళ్ళి పిల్లాడిని తీసుకుని పారిపోతూ ఉంటే చూసి పట్టుకున్నారని, ఎంతకూ ఇవ్వనని అంటుంటే ఒకటి రెండు దెబ్బలు కొట్టి తీసుకోవలసి వచ్చిందని అక్కడవాళ్ళు చెప్పారు. "పాపం, ఎవరో పిచ్చిది!" అని అందరూ గొణుక్కున్నారు.

రిక్షా పిలిపించి విజయను ఎక్కించి మరేమీ మాట్లాడకుండా ఇంటికి వచ్చేశాడు భర్త. ఇంతవరకూ వస్తుందని వాళ్ళు అనుకోలేదు. ఇక, ఇప్పుడు ఏం చేయడానికీ తోచలేదు. డాక్టరును పిలిచారు. ఆయన ఉన్న విషయం చెప్పాడు—"మనోవ్యాధివల్ల మతి చలించింది" అనీ, "చేయి మించిపోయిం"దనీ కూడా.

మళ్ళీ ఏ అఘాయిత్యం చేస్తుందో అని పగలల్లా ఎలాగో కనిపెట్టుకుంటూ రాత్రి అయ్యేసరికి కాళ్ళూ, చేతులూ కట్టేసి ఒకచోట పడేసేవారు! ఆ పూట కా పూట ఏదో ఇంత తిండి—చావకుండా, బతకకుండా—పడేస్తున్నారు. విజయ పూర్తిగా మతి పోగొట్టుకుంది. ఆమెకు ప్రపంచ జ్ఞానం ఏమీ మిగలలేదు. "బాబూ! బాబూ!" అని అప్పుడప్పుడు ఏడుస్తూ, వెర్రి చూపులు చూస్తుండడం తప్ప మరేమీలేదు.

అలా ఇంట్లో ఉండడం కూడా వాళ్ళకు కష్టమనిపించిందో, లేక ఎవరన్నా సలహా ఇచ్చారో ఏమో కానీ, విజయను పదిలంగా పట్టుకు వెళ్ళి ఒకనాడు పిచ్చాసుపత్రిలో చేర్చారు. బావగారూ, మామగారూ అక్కడ డాక్టర్‌చేత ఒక సర్టిఫికెట్టు కూడా తీసుకున్నారు.

తర్వాత సరోజను, విజయ కొడుకును ఇంటికి తీసుకువచ్చేశారు! విజయ కొడుకుకు విజయకుమార్ అనే పేరు పెట్టారు, అంత పడకపోయినా. వాడికి ఏ లోటూ చేయలేదు. సరోజ సొంత బిడ్డలాగే పెరుగుతున్నాడు.

విజయ భర్తలో హృదయం, మానవత్వం, జాలి, ప్రేమ లేవేమో—ఇదేమీ తనకు పట్టనట్లే ఉన్నాడు. అలా కొన్నాళ్ళు జరిగిపోయింది. ఒక శుభ ముహూర్తంలో మరో వివాహం కూడా చేసుకొని, హాయిగా కాలం గడుపుతున్నాడు.

అక్కడ ఉంటే ఎలాగైనా విజయకుమార్‌కు అసలు విషయం తెలిసిపోతుందని సరోజ, ఆమె భర్త అక్కడనుండి దూరంగా, చాలా దూరంగా వాడిని తీసుకుపోయి ఉన్నారు. విజయకుమార్ ఎంతో తెలివితేటలు కలవాడయ్యాడు. చదువులో చాలా శ్రద్ధ, పట్టుదల చూపెట్టి మెడిసిన్ కూడా పాసయినాడు. ఇన్ని తెలిసినా,

వాతావరణ ప్రభావంవల్ల తన తల్లి గురించి మాత్రం తెలియలేదు. సరోజ, ఆమె భర్త జాగ్రత్తగా, తెలియడానికి అవకాశం కలగకుండా చూస్తూవచ్చారు. వాళ్ళే తల్లీ తండ్రీ అనుకునే వాడు విజయకుమార్.

విజయ భర్త రెండవ భార్యతో కాపరం చేస్తున్నా, మరి సంతానం కలగలేదు, కేవలం విజయ ఉసురే తగిలినట్లు. దైవోపహతుడయి పోయాడు! ఆ విచారం విజయ భర్తకూ, ఆ ఇంట్లో అందరికీ కూడా గొడ్డలిపెట్టులా తగిలింది. అప్పుడు అందరికీ భగవంతుడు జ్ఞాపకం వచ్చాడు. వెంటనే, తాము విజయకు చేసిన అన్యాయం, దౌర్జన్యం, అమానుషత్వం—అన్నీ వాళ్ళను పీడింప జొచ్చాయి.

విజయ బావగారు అప్పుడప్పుడు వచ్చి తమ్ముడితో, "ఎలాగో ఇన్నాళ్ళు జరిగిపోయింది. వాడికి ఇప్పటివరకూ ఏ సంగతులూ తెలియవు. ఇప్పుడు ఒక్కసారి తెలిసిందంటే ఇంట్లో సుఖ శాంతులుండవు. ఏదానికేం వస్తుందో? అందుచేత అలాగే రహస్యంగా ఉంచు. ఇలా అవుతుందని అనుకున్నామా? మళ్ళీ నీకు సంతానం కలుగుతుందని, మరి బాధలేదని భావించాము. కానీ, ఇలా చేశాడు భగవంతుడు! జరిగిం దేదో జరిగిపోయింది. నువ్వు అన్నీ కడుపులోనే ఉంచుకో. ఇన్నాళ్ళూ మా దగ్గర కన్నకొడుకులా పెరిగాడు" అని ప్రాధేయపడ్డాడు, మళ్ళీ కొడుకును ఎక్కడ తీసుకుంటాడో అన్న భయంకొద్దీ.

విజయ భర్త ఏమీ అనకుండా అందులోని స్వార్థం గ్రహించి ఒక అర్థంలేని నవ్వు నవ్వుతూ ఊరుకొన్నాడు కానీ రాను రానూ అతనిలో ఏదో పరివర్తన కలగడం మొదలుపెట్టింది. ఏ మూలో అణిగిపోయి ఉన్న పుత్ర ప్రేమ పెరగడం ప్రారంభించింది. దాని ప్రభావానికి తట్టుకోలేకపోతున్నాడు. మాటి మాటికీ తన కొడుకువైపు మనసు పరుగెత్తేది. ఎంత ఉన్నా ఇంట్లో ఏదో లోటు, జీవితంలోనే ఏదో వెలితి కనిపించ సాగాయి. కానీ, ఎన్ని విధాలుగానో ఆలోచించి ఆలోచించి, తన కుటుంబ పరిస్థితి ఎలాంటి పరిణామం చెందుతుందో అన్న భయంతో ఊర్కొనేవాడు.

ఆకరిలో ఈ మార్పు చాలాకాలంనుంచి వచ్చినా ఎవ్వరికీ తెలియనివ్వలేదు. అప్పటినుంచీ ఎవరికీ తెలియనివ్వకుండా, పిచ్చాసుపత్రికి అప్పుడప్పుడు వెళ్ళి విజయను దూరంనుంచే చూస్తూ కంటనీరు కార్చేవాడు. ఆమె అలా ఒక మూల యోగినిలా కూర్చుని ఏ లోకం లోనో ఉండడం గమనించి, ఇక చూడలేక వచ్చేవాడు. ఆమెను తిరిగి ఇంటికి తీసుకు రావడానికి మాత్రం సాహసించలేకపోయాడు.

విజయకుమార్ కొన్నాళ్ళపాటు చిన్నాన్నగారింటికి వెళ్ళివస్తానని చెప్పి, అక్కడికి రావడం తటస్థించింది. వెళ్ళంటే ఏం అనుమానపడతాడో అని సరోజ, ఆమె భర్త ఏమీ అనలేక ఊరుకున్నారు.

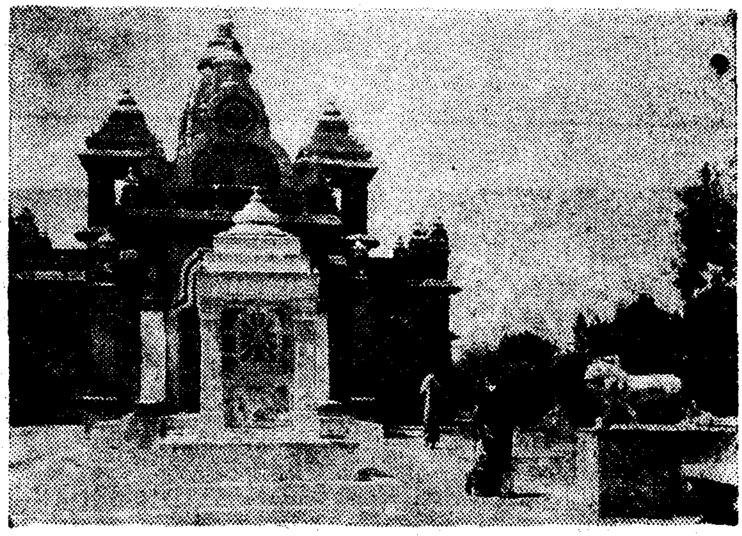

గీతామందిరం (మధుర) ఫోటో—భరద్వాజ (మద్రాసు-18)

ఎదురుగుండా విజయకుమార్‌ను చూస్తూ, తనకొడుకు కని పిలవలేని రోజు వచ్చింది విజయ భర్తకు. హృదయం పరిపరి విధాల పోయింది. కన్నకొడుకును చూస్తున్నకొద్దీ ఏదో కొత్త అనుబంధంయిన ఆత్మీయత లభించినట్లయింది. తన కొడుకుతో ఒక చిన్నాన్నలా మాట్లాడినట్లు మాట్లాడలేకపోతున్నాడు. ఏదో ఆవేశం, ఉద్రేకం కలుగుతున్నాయి. చెప్పలేని ఆవేదన పడుతున్నాడు. ఆఖరికి తనతో పొంగి పొరలి వస్తున్న పుత్ర ప్రేమను తండ్రిగా భరించలేకపోయాడు. ఆపుకోలేకపోయాడు. ఒక్క క్షణంలో గుట్టు అంతా వెళ్ళగక్కేశాడు.

అంతా చెప్పి—

"నాయనా, నేను పాపిని. నన్ను ఆ భగవంతుడు కూడా క్షమించడు. మీ అమ్మకు చేసిన ద్రోహానికీ, అన్యాయానికీ నిష్కృతిలేదు. ఈనాడు నీకు తండ్రినని చెప్పుకోడానికే సిగ్గుపడుతున్నా, నా గుండెల్లో మంటలని చల్లార్చుకోలేక చెప్పేశాను. నే నెలాగూ మీ అమ్మను సుఖపెట్టలేకపోయాను. నీ కర్తవ్యం—నువ్వు కన్నవాడివి—నేను చెప్పనక్కర్లేదు. నా పరిస్థితి నీకు తెలుసు. నాకేం పాలుపోలేదు" అని ముఖం చాటుచేసుకుని ఏడవడం మొదలు పెట్టాడు.

అంతా వింటూ విజయకుమార్ నిలువునా నీరయిపోయాడు. అన్నాళ్ళలాగా తీపి మాటలాడుతూ కనిపించేవారిలో ఎలాంటి ఘోరాలూ, రహస్యాలూ దాగి ఉంటాయో తెలుసుకోలేక పోయాడు కదా?

ఇంక అక్కడ ఒక్క క్షణం కూడా ఉండలేక పోయాడు. అతని ప్రాణం తల్లికోసం విలవిలలాడిపోయింది. హృదయం కన్నతల్లికోసం తల్లడిల్లిపోయింది. మనసు అమ్మను చూడాలని తొందరపడుతూంది. అందులో మరే ఆలోచనకూ తావు లేదు. సర్వ శక్తులూ వెళ్ళి తల్లిని కలుసుకోమని ప్రోత్సహిస్తున్నాయి. ఉన్న పాళానే లేచాడు.

"వెళతాను, నాన్నగారూ!" అన్నాడు.

ఆ సంబోధన విని, అతను కరిగిపోయాడు; చలించిపోయాడు. గద్గద స్వరంతో, "ఎక్కడికి, తండ్రీ!" అన్నాడు.

కళ్ళవెంటా నీరు పెడుతూ "అమ్మ దగ్గరికి. నన్ను కన్నతల్లి దగ్గరికి" అని అంటూ వెళ్ళి పోయాడు విజయకుమార్.

* * * *

మరి చెప్పలేకపోయింది నర్సు. ఏడుపు దిగమింగుతూ కళ్ళు తుడుచుకుంది. వింటున్న వాళ్ళూ అలాగే నిశ్చేష్టులయిపోయారు. ఆసుపత్రిలో పురిటివాళ్ళందరూ తమ పసిపిల్లలను కూడా మరచిపోయి వింటున్నారు. ఒక పిల్ల ఏడిచింది. ఈ కథ వినే ఆసక్తితో ఆ తల్లి పాపను ఒడిలోకి తీసుకుని పాలిస్తూ, జోకొడుతూ, మళ్ళీ ఇటే వింటూంది.

"ఆ విజయే ఈ విజయమ్మగారు. ఆ విజయకుమారే ఈనాటి డాక్టర్ విజయకుమార్. తల్లిని పిచ్చాసుపత్రినుండి తీసుకు వచ్చి తిరిగి తనదగ్గర అట్టిపెట్టుకున్నారు. కాని, ఎంత ప్రయత్నించినా ఆమెను బాగు చేసుకోలేకపోయారు. మిగతా విషయాలలో ఆమె మామూలు మనిషే కానీ, చంటి పిల్లలను చూస్తే మటుకు ఆమెకు ఒళ్ళు తెలియదు. ఎత్తి ముద్దులాడి, లాలించి, ఏడుస్తుంది!

"ఇలాగే వచ్చిన కొత్తలో ఒకటి రెండుసార్లు పిల్లలను తీసుకు వెళ్ళిపోయింది. తనివితీరా ముద్దులాడి తన ఇంటికి తీసుకుపోయి, ఉయ్యాలలో పడుకోబెట్టి నిద్ర పుచ్చుతుంది. అంతే. మరేమీ చెయ్యదు. ఇదీ వారిద్దరి కథ" అని చెప్పింది నర్సు. ఆమె జాలి గాథ విని కంట తడి పెట్టని తల్లులే లేరు. ★